

[Helge Adam Møller]

Historien accelererer og det med en hastighed, som ville give en alvorlig bøde på en dansk motorvej. For et halvt år siden var Vaclav Havel udstødt i Tjekkoslavakiet; nu er han præsident og blev i går hyldet af USA's Kongres. For 3½ måned siden var muren en urokkelig fæstning tværs gennem Berlin og jerntæppet et hegn af pigtråd, maskingeværer og vagthunde mellem Øst- og Vesttyskland. I dag bliver muren solgt til turister og vagthundene til familier, og de to Tysklande er på vej mod genforening.

Hvad vil processen i Øst betyde for dansk forsvar? Og hvad med forsvarsforliget? Det er sandsynligt, at der i løbet af efteråret eller måske allerede til sommer indgås en første aftale mellem Øst og Vest i Wien, altså en aftale om nedskæringer af de konventionelle styrker i Europa. Denne aftale vil betyde store nedskæringer, den vil mere end halvere antallet af Warszawapagt-kampvogne, -artilleri, -jagerfly og -helikoptere. Naturligvis skal også NATO's tilsvarende våben reduceres, men i mindre omfang p.g.a. den massive overvægt, som Øst har.

Så kommer kontrollen af, om Øst og Vest overholder aftalerne. Det bliver en stor opgave; alene for kampvogne drejer det sig om ca. 30.000 fra Øst, der skal skrottes, og ca. 3.000 fra NATO. Det vil tage tid, men tiden skal ikke trækkes ud, tværtimod.

For mig er der ingen tvivl om, at mængden af militær er direkte proportional med mængden af mistillid. Jo mere tillid vi skaber mellem nationer, jo færre soldater har vi brug for. Havde vi kun vores nordiske naboer at tage hensyn til, ville behovet for militær være uendelig lille. Men tilliden er jo også vokset mellem Øst og Vest og gør det fortsat, og samtidig har Warszawapagten gennemført enkelte ensidige styrkereduktioner og bebudet flere, og det er godt. Det formindsker ubalancen mellem Warszawapagten og NATO, men forholdet er dog fortsat klart i Warszawapagten's favør.

Men når nu truslen er blevet mindre, hvorfor så ikke skære ned her og nu på forsvaret? Lad mig nævne 3 grunde til, at der ikke skal skæres i dag. For det første: Ensidige danske nedrustningsskridt vil svække Vesten i de forhandlinger, der foregår i Wien. Går Danmark og andre NATO-lande enegang, vil vi kunne sinke eller forhindre det gennembrud om massive nedskæringer, som vi alle håber på i Wien. Erfaringer med dansk enegang, med fodnoter og med

svigtende loyalitet til vore allierede bør også få alle til at afstå fra at prøve den vej én gang til.

For det andet: Det er vigtigt, at de nedskæringer, som skal foretages efter en Wien-aftale, sker i balance og efter forhandlinger mellem de berørte NATO-lande. Nedskæringerne skal selvfølgelig leve op til aftalen med Øst, men skal samtidig tilgodese de enkelte NATO-landes forsvarsstruktur på en hensigtsmæssig måde, såvel militært som økonomisk.

For det tredje: Et moralsk aspekt – og moral er ikke det mindst vigtige i politik. Danmark har konstant ligget i den nederste tredjedel med hensyn til bidrag til NATO's fælles forsvar. Ikke fordi alle partier har ønsket det – bl.a. ikke vi Konservative – men sådan har den politiske realitet været. Når dette er situationen, altså at vi har modtaget mere, end vi har ydet, er det så rigtigt, at vi skal være de første, når der i det samlede NATO-forsvar kan skæres ned? Jeg spørger bare.

Men samtidig med at jeg spørger, tænker jeg selvfølgelig også på, at en væsentlig del af det samlede danske forsvar er baseret på forstærkninger, som vi modtager fra Amerika eller England – altså soldater, fly og enheder, som amerikanske og engelske skatteborgere betaler for til forsvar for Danmark. Disse styrker har vi fortsat behov for, men det vil være svært og efter min mening umoralsk at argumentere for dette behov, hvis vi går i spidsen med ensidige nedskæringer.

Konklusionen er klar: Det Konservative Folkeparti ønsker ingen nedskæringer i dag. Et sådant ensidigt dansk skridt vil forsinke og besværliggøre det arbejde, der foregår i Wien. Men når denne aftale er indgået, når vi med vores allierede er blevet enige om at fordele nedskæringerne, herunder om hvilke kontrolopgaver Danmark har, så skal vi forhandle med de øvrige forligspartier. Disse forhandlinger skal sikre os, at de besparelser, som aftalen muliggør på forsvarsbudgettet, snarest muligt gennemføres. Besparelserne skal ske velovervejet. Man kan skære ned på kort tid, men skal man senere øge forsvaret, vil det tage år at gøre dette, hvis ikke reduktionerne er sket velovervejet.

Ligesom vi Konservative gennem mange år har kæmpet for øgede bevillinger til forsvaret, fordi vi fandt, at truslen nødvendiggjorde det, er vi selvfølgelig klar til, når truslen bliver mindre og aftaler er indgået, da at reducere for-